

En advokats erfaringer med barnevernet

by [admin](#) · 28. oktober 2014

<http://www.barnevern.org/en-advokats-erfaringer-med-barnevernet/>

Advokat Dag Sverre Aamodt

Først litt om meg selv. Jeg er 55 år gammel og har vært praktiserende advokat i Sandefjord siden 1988. Før det arbeidet jeg i politiet. Jeg har forholdsvis langvarig erfaring med barnevernet. Først i politiet.

Jeg hadde en lengre periode som konstituert politimester i Romsdal. Min jobb var blandt annet å lese selvmordsbrev. Ett var fra en ung taterjente som hadde mistet sitt barn til barnevernet. Hennes brev var hjerteskjærende og jeg bestemte meg for å iverksette etterforskning, slik hun iallefall etter sin død ble tatt alvorlig. Resultatet var sjokkerende.

Side opp og side ned med kritikk fra barnevernet. Jeg hadde selv små barn da. Det aller meste av det hun hadde gjort og som hun ble kritisert for var ting vi selv gjorde. Mitt klare inntrykk var at hun ikke kunne gjøre noe riktig i barnevernets øyne. De hadde bestemt seg og vrenge og vred på alle saker.

Dessverre sluttet jeg i politiet før saken var avsluttet og min etterfølger valgte å henlegge. De burde ha vært straffet.

Jeg har hatt endel barnevernssaker i årenes løp, selv om jeg forsøker å unngå disse. Mitt inntrykk er at resultatet er totalt avhengig av saksbehandlerne. Noen er guds engler på denne jord og engasjerer seg oppriktig for barna, lytter til argumenter og er seg bevisst sin rolle, andre er de rene katastrofer hvor det ene overgrepet stables oppå det andre, både mot foreldre og barn. Allerede her vises de alvorlige mangler ved loven.

Barnevernloven griper meget langt inn i den enkeltes private sfære og er i virkeligheten den største trussel dagens norske befolkning kan utsettes for. Det er derfor et meget alvorlig svakhetsteegn at praktisering av loven til de grader er avhengig av de rene tilfeldigheter. Dessverre er katastrofene langt vanligere enn det motsatte. Det er også meget klare forskjeller mellom de enkelte kommuner.

Gjennomgående preges saksbehandlingen dels av ugrunnet synsing og dels av ren løgn. Svært ofte ser jeg at barnevernet i sine rapporter skriver noe helt annet enn det er grunnlag for. Jeg har også to personlige erfaringer.

Først som ressursperson. Vi tok oss av en ung slektning som var kastet ut av sin mor og ga ham et hjem i en vanskelig tid. Barnevernet bidro overhodet ikke, men fremmet en rekke lovnader overfor vedkommende som de aldri holdt. I løpet av 6 måneder hadde han vel like mange saksbehandlere. Barnevernet var kun en belastning.

Nå forholdsvis nylig i forbindelse med min nye samboers yngste barn. Det ble sendt inn en bekymringmelding rettet mot barnets far som har samvær. Barnevernet iverksatte undersøkelsessak mot oss. Vedkommende melder hadde gitt opplysninger også om oss, selv om han aldri hadde hilst på meg, aldri hadde vært hos oss og ikke hadde hilst på min samboer på mange år. Jeg politianmeldte ham for falsk forklaring. Henlagt. Påklaget til statsadvokaten. Henlagt.

Sluttrapporten fra barnevernet var ren løgn og fremstår som et nokså hjelpeløst forsøk på å forsvare sin handlemåte. Bekymringmeldingen var usann og avgitt i sjikanøst øyemed som følge av at vedkommende var i konflikt med barnets far. Kort tid etterpå kom jeg borti ny sak med sjikanøs bekymringmelding.

Deler av problemstillingen er at barnevernloven går alt for langt uten tilfredsstillende rettssikkerhetsgarantier. Deler av problemet er at det meget lett oppstår en ukultur med synsing og omskrivninger av sannheten for å passe inn i den enkelte saksbehandlers bilde av seg selv og sitt arbeide. I hovedsak er dette delvis på grunn av ideologiske standpunkter og delvis på grunn av saksbehandlers bekvemmelighetshensyn.

Min mening er at inngrep fra barnevernet er så alvorlig og med så stort skadepotensial at det burde vært forbundet med strenge straffer for såvel saksbehandlere som meldere å avgi falske forklaringer eller usanne rapporter. Det er videre et absolutt minstekrav at det etableres betryggende kontroller som gjør det mulig for den enkelte å imøtegå og bevisføre slike usannheter.

Hovedproblemet er imidlertid barnevernlovens ideologiske utgangspunkt. Det er min klare mening at før man tar foreldrene fra barna, så må det være påvist at det ikke er noen rimelig tvil om at barna faktisk får det bedre etter inngrepet enn før. Det er det ikke i dag.

Jeg mener å ha lest at det, i forbindelse med den siste runden med oppreisningskrav for barnevernsbarn er gjort gjeldende ikke mindre enn 300 krav bare i Vestfold. Hvor mange barn var det egentlig barnevernet tok i Vestfold i den aktuelle periode?

Også profesjonenes rapporteringsplikt er et problem. Har du barn, ikke søk psykiatrisk hjelp. Du risikerer å bli konfrontert med det i en barnevernssak lenge etterpå. Ikke søk råd hos presten eller medisinsk personell. Og for all del, ikke be om økonomisk bistand. Mitt råd hvis en har økonomiske problemer er entydig og klart: det er mye bedre å prostituere seg enn å søke sosialhjelp. Sånn skal det ikke være!

[Tillbaka till Artiklar](#)

[NKMRs Huvudsida](#)